

Raštų teatras

Rebeka Džeikman
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko JAV.

„Man nuobodu.“ Džonis gulėjo ant svetainės grindų.

Jo sesuo Džena žiūrėjo pro langą. „Nėra ką veikti“, – pasakė ji.

Džonis pažvelgė į lubas. Kodėl toks jausmas, lyg sekmadieniais nėra linksma?

Tada jis šį tą sumąstė. „Kas būtų, jei išsitrauktume sekmadienio dėžę?“ – paklausė Džonis. Sekmadienio dėžė buvo speciali dėžė, pilna žaidimų žaisti sekmadieniais.

Džena nusišypsojo: „Atrodo, bus smagu.“

Džonis ir Džena nuskubėjo į mamos kambarį. Jie į svetainę atitempė didelę dėžę.

„Ką turėtume daryti pirmiausia?“ – paklausė Džonis. Jis atidarė dėžę ir ištraukė kelias knygas su paveikslėliais ir žaidimų korteles.

„Pažaiskime Raštų didvyrių atitikimo žaidimą“, – pasakė Džena. Žaidime buvo kortos su Mormono Knygos pranašų paveikslėliais. Džena išdėstė užverstas kortas ant grindų. Jie paeiliui rinkosi kortas bandydami atrasti vienodas.

Džonis atvertė dvi kortas su pavaizduotu vadu Moroniu.

„Radau vienodas!“ – sušuko jis.

„Aš irgi!“ – Džena laikė dvi kortas, vaizduojančias Sariją.

Džonis ir Džena dar keletą kartų pažaidė. Buvo smagu galvoti apie jų mėgstamiausius Mormono Knygos pasakojimus.

Po kurio laiko Džena pasakė: „Nuveikim dar ką nors.“

„Gerai. Suvaidinkim savo mėgstamiausius Raštų pasakojimus. Sukursime Raštų teatrą!“ Džonis ėmė rinkti kortas.

„Taip!“ Džena padėjo surinkti ir padėti žaidimą į vietą.

Džonis pasirausė dėžėje, kol rado kelis kostiumus. Jis išsiėmė neryškiai rudą apsiaustą ir apsivilko jį. „Aš – Samuelis Lamanitas!“ Jis užšoko ant kėdės ir elgėsi kaip Samuelis, mokantis ant miesto sienos.

Džena atvertė Mormono Knygos paveikslėlių knygelę. Ji vertė puslapius, kol rado vietą apie Samuelį Lamanitą. Ji garsiai skaitė, o Džonis vaidino pasakojimą.

Vaikai dar kelis kartus repetavo pasakojimą. Džonį apėmė šiltas ir ramus jausmas. Buvo gera prisiminti pranašus, kurie mokė apie Jėzų Kristų.

Kai jie jautėsi pasiruošę, Džonis nubėgo pakviesti mamos, tėčio ir jaunesniosios sesutės Makenos. „Ateikite ir pamatykite mūsų vaidinimą!“

Džena stovėjo kambario viduryje plačiai išskėtusi rankas. „Sveiki atvykę į mūsų Raštų teatrą. Šiandien jums parodysime pasakojimą apie Samuelį Lamanitą!“

Tada ji pradėjo pasakojimą: „Senovėje pranašas Samuelis atėjo mokyti nefitų.“

Kai atėjo Džonio eilė, jis atsistojo ant kėdės. Jis garsiai kalbėjo: „Aš esu Samuelis. Dangiškasis Tėvas nori, kad rinktumėtės daryti gera. Liaukitės darę tai, kas bloga. Nes po penkerių metų gims Jėzus Kristus.“

„Su Samueliu buvo Dievo galia“, – pasakė Džena. Ji baigė pasakoti likusią istorijos dalį. Kai viskas buvo baigta, mama, tėtis ir Makena plojo.

„Tai buvo šaunu!“ – pasakė mama.

Džonis ir Džena nusilenkė.

Jie plačiai šypsojosi.

„Paruoškime dar vieną vaidinimą“, – tarė Džonis.

„Būtų malonu pamatyti dar vieną“, – pasakė mama. Makena plojo ir šypsojosi.

Džena ir Džonis nuskubėjo prie sekmadienio žaislų dėžės ieškoti daugiau kostiumų.

„Sekmadienis yra smagus! Man patinka mokytis apie Raštus“, – pasakė Džena.

„Ir Jėzų.“ Džonis nusišypsojo radęs kitą kostiumą. Sekmadienis buvo tikrai ypatinga diena! ●